

„...áldjon mindig, s mindörökké.” Az ember nehezen köt barátságot ötven felett. A lélektanát nem tudom annak, hogy egy munkakapcsolat mitől lesz baráti, mert nem vagyok lélekbúvár, de nekem megadatott, hogy megtapasztaljam. Annyi minden belefért ebbe a néhány esztendőbe, hogy nem volt időm rajta gondolkozni. „Baikarcsi” sokat foglalkoztatott vőfély volt. Megkérdeztem egyszer tőle, hogy mit tart fontosnak az általa is őrzött hagyományban: „– Szinte mindent – felelte vidáman –, de ha felkérnek vőfélynek, mindig megemlítem a fiataloknak, hogy kár lenne veszni hagyni a hívogatást, mert ez is szerves része volt valamikor a munkánknak.

Szívből szóló invitálás ez, a vendégváró család követeként érkezünk a meghívottakhoz: „Tisztelettel kérem, figyeljék, mit mondok, mikor beszédimmal hozzájuk fordulok. Általam hívatja és szívből elvárja, kedves lányuknak, fiuknak esküvő napjára...” A személyes meghívás szerintem pótolhatatlan az emberi kapcsolatokban.”

Bús Anikó könyvbemutatója tudatosította bennem, hogy Bai Károly nagyon szereti az irodalmat. Én erről az oldaláról ismertem meg igazán. Ez után minden évben összehozott minket az alkotás öröme, közös előadásaink katarzisa. 2011-ben irodalmi felolvasó estet tartottunk Bakonszegen és Nagyrábén. A Bessenyei Györgyről szóló drámát tolmácsoltuk a hallgatóságnak, ahol a második felvonás negyedik jelenetében összevész a két Bessenyei fivér, jelesül Karcsi, aki Bessenyei Sándort alakította, és én, aki öccsét, Györgyöt.

Ez volt a mi vérszerződésünk, aminek egy-egy mondatát fel-fel emlegettük-éveken át egy-egy beszélgetés alkalmából. Aztán következett 2012-ben Nadányi Zoltán születésének 120. évfordulója, tudtam, hogy kihagyhatatlan ebből a műsorból és olyan alázattal mondta el a Körmenetet, hogy a mai napig beleborzongok, ha eszembe jut: „Magam nevét is elkiáltom, / süketen kong a holdvilágon, / kiáltom újra, egy se néz rám, / mennek tovább, tűnődve, némán. / Mennek, mennek, meg újra jönnek / és vége-hossza nincsen ennek, / domb körül járnak fejlehajtva, / egy szál jegenye reszket rajta. / És leple hull egyszerre mindnek / és meztelen testtel keringnek, / azt most a holdfény úgy nyilazza, / hogy átüt rajta csontuk rajza.”

Négy felejthetetlen előadás következett Berettyóújfaluban, Nagyrábén, Bakonszegen és Nagyváradon, és nem is beszélve arról, hogy ettől a pillanattól kezdve állandó szereplője lett a költészet napi megemlékezéseknek Nadányi egykori házának udvarán, az idén is csak a kezdődő betegsége akadályozta meg abban, hogy velünk szerepeljen.

2013-ban végleg „összefonódott sorsommal”. Rostás Farkas György volt a költészet napi vendég, és beleszerelmesedett a verseibe, későbbi összeállításainkból is nélkülözhetetlen volt az Óda, amelyet mély átérzéssel mondott mindig:

„Engem oly’ sokszor megöltek már, hogy néha szégyellem, hogy élek. (...) Fogoly voltam, boldog fogoly, mert a rabtartó szerelemmel etetett.” Felejthetetlen közös utunk volt a Duna Televízióba, amelyre nagy műgonddal készült, hogy jó hírért keltsük a Sárrét íze Fesztiválnak, és örömmel töltötte el, hogy milyen sok visszajelzést kaptunk az adások nyomán. Aztán kezdetét vette a Szóljon aki látta című Sinka műsorunk.

Az egyik fellépés előtt megkértem, olvasson fel egy rész a Fekete bojtár vallomásaiból. Az Ásvány legelőjén is volt egy háza a csősz feleségének, Bainénak, akiről Sinka, így ír: „Az ura

oda volt az olasz harctéren, hogy végre egyszer kikiabálhassa és verekedhesse magát!” Itt megáll egy pillanatra. Szemmel láthatóan megrendült: Te, öregem, ez az én apám!

A híres Sinka vers Az Anyám balladát táncolt, (amelyet Papp Imréné Ibolyával együtt előadva egészen más értelmezést nyert) mellett két olyan verset kapott tőlem, amitől eláll a szava. Furcsán nézett rám, mikor a Lovasok opál mezőkön első versszakára esett a pillantása: „Tizenegyen voltunk sárral dobált fiak, / jó lovasok, ismertük a bút, / az ős-sírást, s gyémánt éjszakákon / ágyunk volt a penészes ól-piac, / hol szemünkre, mint hó zuhant az álom. / Óh, mi régi kóborló fiúk! / S angyal-őrünk a mennyei Lenge / vigyázott, hogy ne legyen túl sáros / tizenegy hosszú nagy vándorút.”

Honnan tudtad, hogy tizenegyen voltunk fiúk, szegezte nekem a kérdést... Mikor a Búcsú egy summástól verset megkapta, elmosolyodott. Akkor volt hatvanhárom esztendő: „Aztán egy kortyot iszol, / áldjon meg az Isten annyiszor. // Áldjon meg jó tojó tyúkkal, / szöllővel, malaccal / a hatvanhárom ősz után is játékos tavasszal. / S ha nem találkoznánk többé, / áldjon mindig, s mindörökké.